

Quan tu i jo deixem de ser nosaltres

Hi ha moments aparentment insignificants que de sobte obtenen un simbolisme punyent. El que podria ser una suma es converteix en resta. I la música de fons en soroll sord.

L'Uma i l'Albert es trobaven davant del seu portal amb un matalàs doble entre les mans. L'havien comprat aquell mateix matí, després d'anys queixant-se del mal d'esquena que els provocava el que tenien. Vivien al quart pis del bloc B. L'ascensor era massa petit per encabir-hi el matalàs, per això la única opció possible era pujar-lo, entre tots dos, per les escales. Aquell esforç valdria una bona migdiada.

L'Albert es va col·locar al davant, fent de guia de l'Operació Matalàs. Mentre pujaven els primers esglaons, l'Uma va notar un nus a l'estómac. Alguna cosa no anava bé. L'Albert, amb passos fermes i ràpids, tibava el matalàs amb força. Per a l'Uma no resultava tan senzill pujar els esglaons perquè no podia veure bé. «Ei, espera, no corris tant!». En arribar al replà del primer pis, enmig del giravolt que dibuixava l'escala, un altre pessic dins l'Uma, que es va trobar atrapada entre la paret i l'enorme matalàs. «Ei, ves amb compte!». A cada tram es repetien els entrebancs. L'Uma sentia que anava d'un costat a l'altre, que no acompassaven els passos, el ritme ni l'emoció. I aquell nus que sentia a la boca de l'estomac va créixer i viatjar per la gola, i fins convertir-se en una llàgrima callada. Dins l'Uma es va trencar alguna cosa. Va ser en aquell moment quan va sentir com l'esquerda que tantes vegades havia intentat tancar era tan gran i profunda que no va resistir cap més pressió. Entre els dits tan sols quedava el polsim d'una relació esmicolada.

Un simple gest, com transportar un moble, va fer evident la desconexió que existia entre tots dos. En quin moment havien deixat de ser un equip? Per què havien deixat de mirar-se, de parlar-se, d'escoltar-se? Què els allunyava de l'altre? Quan ara es miraven no els agradava el que veien d'ells mateixos en els ulls de l'altre. Ja no s'hi veia la seva essència ni la seva llum, només les ombres. Aquella tarda no van fer la migdiada. Van parlar i plorar damunt el nou matalàs i van decidir dues coses: que es separaven i que volien anar a teràpia. Sí, a teràpia. Perquè en aturar-se a observar qui tenien realment davant, van poder reconèixer-hi a la persona que havien estimat. I malgrat que això hagués canviat i ja no ho sentissin així, seguien sent dues persones humanes, que senten i mereixen.

La teràpia de parella no tan sols és un suport per enriquir la relació; també ho és per gestionar una separació. De fet, les eines són molt similars: deixar enrere l'ego per abraçar la vulnerabilitat, treballar l'expressió i gestió de les emocions que van apareixent en el procés, l'empatia, l'escolta activa, l'agraïment i el perdó. És un procés de dol dolorós i a la vegada alliberador. L'Uma i l'Albert han sigut valents. A teràpia s'han despullat l'un davant de l'altre com potser no ho havien fet abans per tancar un cicle i donar-se l'oportunitat d'iniciar-ne un de nou. Sense l'altre. Un cicle diferent, creatiu, incert, transformador, ple d'autoconeixement i aprenentatges. A vegades és necessari trencar-se per poder florir.

«Vull dir-te que no ets el que reflectia la meua mirada en els últims mesos. I que no soc allò que reflectia la teva. Som dues persones meravelloses, que van deixar d'estimar-se, d'acompanyar-se i de mirar-se amb amor. Dues persones amb pors. Que no sabien deixar anar i que van allargar una relació que no els satisfia. Et perdono i em perdono a mi també. Agraïxo el camí compartit, ara cadascú pot reprendre el seu. Jo ho faig en pau, trista, però serena. Mereixem amor del bo. I és el que ens desitjo. Uma».

